

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYUKUSUZ

İstanbul'da
deprem sonrası
toplanma
alanı olarak
belirlenen
470 yerden
300'ü imara
açılarak
üzerlerine
AVM ve
gökdelenler
inşa
edildi

DEPREMDE
NERDE
TOPLANACAĞIZ
BİZ?..

NASIL YANI...
MAHŞER
YERİNDE ?..

Varandasa Sorduk : Gam

Doldur BABALDOH (26):

En çok gam severiz.. Çüm ki kışın yaprak dökmüyo.

Ve ancak, ben o gamın yaprağına tükürüm.. öyle yaprak mı olur lan.. Ağsana geniş geniş yaprakları.. Pısırik ağaç... Şarkısı bile var: "İçine ata ata ne hale geldin, tuta tuta çatlayacaksın be ağaç"

Yorgan KISLIKÇILAR (32):

Gamaltı, Gamalık, Gamlıca, Gambar, Gamakkale ve daha niceleleri.. D..limize, haritalarımızda adeta bir mihenk taşıdır gam.. Tıpkı gam gibi çınar da öyledir.. Çınaraltı, Çınarlık, Çınarınora vb.. Bİ de kavak vardır böyle.. Kavaklı, kavaklar gibi.. Bu ağaçlar kedi köpek güvercin gibidir.. Eti yenmez, meyve vermez.. Ama bu ağaçların altında durmayı severiz..

Gülesimvar TARIM (40):

Gamin reçinesi makbûldür, doğaya yapışkan olur.. İlk insan bu gamı elleyip

parmaklarına reçine bulastığında "Yapışma" denen şeyi öğrendi.. Güleli olabilmek için toplu halde durmak gerekiyordu.. Ve topluluğu bir afada tutabilmek için işte böyle bir yapışkana ihtiyaç vardı.. Gamin reçinesi gibi, toplulukların da bir reçinesi olmalıydı.. Bu, topluluğun sağından solundan akmalıydı.. Sağ ve sol diyorum bak.. Maması, böyük.. Anlamında derin var..

Fetullah GÜLEN (75):

"Geçme namı Kemal köp-rüsünden, ürktür korku-tursun o yavru, masum, zavallıhhühügg ördek yavrusunu.. E benin encüğüne Gam diktim git topla kozalakları, buyurmuş.. Siz de, kendinizi belli etmeden incir ağacı dikeceksiniz bu ülkeye.. Yıkamaz bu ülkeyi.. mna koycaz..

ÜSTKÜSÜZ

Binali Yıldırım zeytinime dokunma kampanyası için "üst aklın işi" dedi.

Babalar günü...

Kaybetmekten korkmayın!

Dur aman, "Kaybeden olalım abi ya, hayat boş, her şey anlamsız," demiyorum ki herhâlde bana uyuz olanlarınız bile böyle 3. Dan seviyesinde bir mal olmadığımı bilir. Zaten "Olumlu düşün ve hayata güleryüzle bakarak kendini geliştir! Kazanmak için güne kazanacağım diyerek başlayın," şabalakları neyse, "Kaybedenlerdeniz, sahte zaferlerdenize görkemli mağlubiyetler, onlara sevdanın yolları, bize siyah beyaz filmlerin düşleri," diye mağlubiyet edebiyatının, leblebi tozu satıcısı gibi ergenin harçlığına göz dikmiş esnafılığı yapan şabalaklar da aynı.

Kaybetmekten korkmamanızı salık verdiğim şey "bir yıl." Malum sınav dönemindeyiz ve kimi kardeşlerimiz daha sınav gününden, salona geç kaldıkları ya da sınavda çok sıkışıp "Gerekirse çişinizi altınıza ediniz," tavsiyesine "S.ktır lan," diyerek salonu terk ettikleri için şimdiden "bir yıl kaybetti," darlaması içindeler. Bir sürü kardeşimiz de sonuçlar açıklandınca kendilerini bu darlamanın içinde bulacak. İşte kaybetmekten hiç korkmamanız gereken şey de o bir yıl.

Doğrusu bir zamanlar hem de kaybedecek çok daha fazla yılım varken bu "bir yıl kaybetmek" işini çok önemserdim. Üniversiteyi beş yıla uzatmak bile adeta bir kabus gibi gelirdi. Ama kaybedecek çok daha az yılım kaldıkça, yani yıllar ilerleyip ilk üniversitemde 7. senemi doldurunca bu "bir yıl" gözümde o kadar küçüldü ki önemi en fazla lise yıllarının "abi onu da gelecek ay yaparız," cümlesindeki "bir ay" oluverdi. Yani şu an gözünüzde büyüttüğünüz, size büyüttürülen o kayıp "bir yıl" ileride anlayacaksınız ki kayıp bir kaç haftadan fazla önem taşımayacak.

Ama bir sürü kardeşimiz, sırf "bir yıl kaybetti," darlamasından kurtulmak için, en olmadık bölüm ve üniversitelere kapağı atıyor. Sırf bu darlamadan korkusuna alakasız bölümlere giren; **normal şartlar altında** değil üniversite okul öncesi eğitim kurumu olamayacak üniversitelerin yolunu tutan on binlerce kardeşimizi bir düşünün: kimi zaman üç kimi zaman beş yıl; kimi zaman da geri kalan yıllarını kaybetmiş olmuyorlar mı? Bakın Memo'ya, aman yıl kaybetmeyeyim diye liseden sonra at yetiştiriciliğine girdi de ne oldu? Altılı bile oynamayan adam, bu sefer orada üç yıl kaybetti.

Elbette **ideal şartlar altında** her öğrencinin erken yaşlardan itibaren, herkes için gerekli temel bilgileri aldıktan sonra yeteneğini kullanabileceği alanlara yönlendirilmesi ve herkese yeteneği olduğu alanda eğitim alma fırsatı verilmesi gerekir ama maalesef eğitim sistemimiz, hepimizi koca bir kovanın içine atıp ondan sonra da tutar mı tutmaz mı diye bakmadan, verimli mi verimsiz mi, toprak mı beton mu hiç düşünmeden ortalığa savrulan tohumlar misali fırlatıp duruyor. O yüzden ister sınav gününde, ister sonuçlar açıklandıktan sonra en son ama en son düşünmeniz gereken şey kaybetmek ihtimaliniz olan bir yıl.

@baris_uygur

Öğretmen Şenay Aybüke Yalçın, Batman'da teröristlerin saldırısı sonucu şehit oldu.

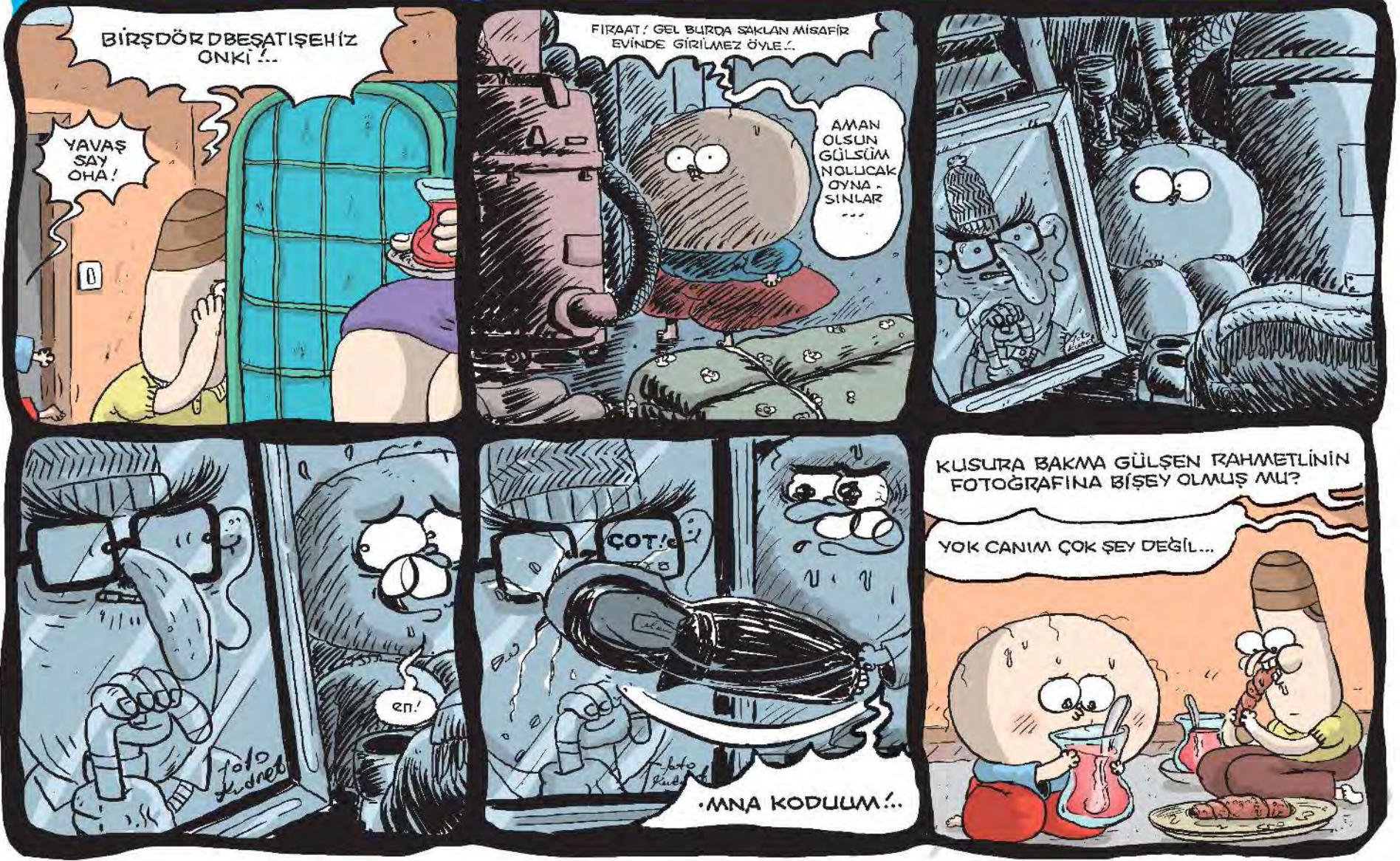

Kadir Topbaşın damadından sonra Bülent Arınc'ın damadı da serbest!

Yıldız Üniversitesi'ne ait yerleşke RTE için boşaltılıyor.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Oha, resmen sağ omzum kırık kırık yazıyorum bu köşeyi sana. Moskova'dayım hala. Aslında iki gün sonra dönecektim ama omzum kırıldığı için yarın dönüyorum. Bugün dünyanın en komik müsabakası vardı turnuvada. Estonya'yla aramızda on beşincilik mücadelesi. On altı takım içinden. Hani en azından on beşinci olalım, o da bir şeydir müsabakası bu. Turnuvada son maç artık. Bu arada olayımızı bilmeyenler için sanatçılar milli futbol takımı Art-İst. ArtFootball, dünya sanatçılar futbol turnuvası. İlk dört maçta dört nefis mağlubiyet aldık. Öyle olunca da on beşincilik maçına çıktık bugün. Estonya da aynı biz gibi. Her maç mağlubiyet. Herr maç ama. Başladı maç. Kısa sürede 4-1 öne geçtik. Düşünün yani Estonya'yı. Hiç bilmiyorlar futbolu. Derken bir pozisyon oldu, ne olduğunu anlamadım, yere kapaklandım. Sağ omzumun üzerine düştüm, kafamı da çarptım. İnanılmaz bir acı duydum, kıvranmaya başladım. Omzumun kırıldığını anladım. Saha kenarına güçlükle çıktım. Bu noktada korkunç bir şey oldu. Herkesi bulanık görmeye başladım. Ve bu oldukça uzun sürdü. Bir süre sonra netleşmeye başladı görüntüler. Travma işte. Ambulans geldi sonra. Bu arada acı gitti gibi. Sızlıyor gibiydi sadece. Kırılmamış olabilir mi acaba diye düşünmeye başladım. Hastaneye gittik. Doktor dokunur dokunmaz kırık dedi. Röntgen çekildi, üç yerden birden kırılmış hem de. Önce operasyon dedi. Sonra destekli sardı, bir röntgen daha çekildi, operasyona gerek yok dedi, vurdu alçıyı omza omza. Hastaneden otele yürüyerek geldim. Yanımda takımdan Aydın Ağabey ve takıma Moskova boyunca eşlik eden Arina. Bu arada maç devam etti tabii. 7-5 yenmişiz. Nihayet bir galibiyet alabildik. Otele vardığımızda tüm takım oteldeydi. Yarın için biletim hemen alınmış. Bakalım

dönüyorum hayırlısıyla Türkiye'ye. Bir de Türkiye'de göstereceğiz bakalım. Umarım çok yakında iyileşirim. Çünkü daha oynanacak çok futbol maçları, sürülecek çok bisikletler var. Hadi bakalım.

æ Bu arada Rusya bir matruşka cenneti. Envayi çeşit matruşka var. Beatles'lı bile var. Fakat yine Ringo Starr'ın çilesi bitmiyor. En son Ringo çıkıyor mesela. Önce John Lennon, sonra Paul, sonra George, sonra Ringo. Bazen sıralama değişiyor ama en son kesinlikle Ringo, hep Ringo. Ne bitmek bilmez bir çilen varmış be Ringo. Yemin ediyorum kimse senin kadar çekmedi bazı şeylerden.

æ Küçükken bir hastalık geçirdim, ayı oldum dedi bir arkadaşım.

æ Bir arkadaşımın da köpeği insan gibiymiş. Her şeyi sorguluyormuş köpek. Çubuk atıyormuş mesela arkadaşım. Bir kez gidip getiriyormuş köpek. Bir daha atıyormuş çubuğu arkadaşım. Bir kez daha gidip getiriyormuş köpek. Çubuğu bir kez daha attığında duruyormuş köpek. Ne ki yani bu şimdi diyormuş, manası ne, bir kez attın, gittik getirdik, bir kez daha attın, onu da getirdik, ne yani bu şimdi diyormuş, ne saçma diyormuş, kesinlikle getirmiyormuş bir daha çubuğu. Duruyormuş öyle. Git kendin al, senin saçma sapan egolarını tatmin edemeyeceğim, kusura bakma diyormuş. Hep bunları diyormuş.

æ Ve bu arada takım kaptanımız Deniz Cem de çok acayip bir adam. Kendisi çok iyi bir şarkıcı. Özellikle yurt dışında çok tanınıyor. Türkiye'nin Tarkan'ı diyorlarmış kendisine. Kendisine Türkiye'nin Tarkan'ı diyenlerin gözden kaçırdığı şey ise şu, Türkiye'nin Tarkan'ı zaten Tarkan. Böyle şeyler işte.

æ Golcümüz Papen Mustafa da çok özel bir insan. Kendisini çok seviyor. Sürekli Instagram'da. Üç telefonla birden dolaşıyor. Sürekli bir fotoğraf paylaşma. Ve bu fotoğraflarda hep tek başına. Yanına kimseyi istemiyor.

Biz aciz kullar olarak yanına asla sokulamıyoruz. En son Arjantin maçı öncesi skor tabelası önünde paylaşımı var, "maçın başlangıç skoru 0-0" diyerekten. Ten. En. Nen. Böyle şeyler işte.

æ Yine bir arkadaşım anlattı. Yolda öyle yürürken, bunu sadece bir kez gördüğü bir kız arıyor. Yakın muhitlerde oturuyorlar, kız sadece "ekmek al gel" diyor. Arkadaşım çok heyecanlanıyor, hemen erekte oluyor. Ne demek ekmek almak gelmek, kesin seks var diyor. Fırına sendeleye erekte giriyor. Erekte erekte ekmek alıyor, kızın evine gidiyor. Kız kapıyı açıyor, ekmeği alıyor, içine peynir neyin bir şeyler dolduruyor, oturuyor koltuğa, başlıyor yemeye. Arkadaşım "ee" diyor, kız "ee, ne" diyor. "Ekmek aldım geldim ya ben" diyor arkadaşım. Kız, "tamam işte, ben de sana ekmek al gel dedim zaten" diyor. "Başka bir şey demek de istemedin mi yani sen aslında şimdi" diyor arkadaşım. Kız, "Allah Allah" diyor, "ekmek al gel demek, ekmek al gel demek değil mi acaba, ben mi bir şeyleri yanlış biliyorum acaba" diyor. "Arkadaşım, "tamam neyse, afiyet olsun, ben gideyim bari" diyor. Kız, "dur nereye gidiyorsun, daha sevişecektik yalnız" diyor. Arkadaşım derin bir oh çekiyor, sonra da çılgınlar gibi sevişiyorlar. Resmen.

æ Bu arada Rusya'da kafasına Orhan Gencebay giymiş bir kadın gördüm. Bir de sarıya boyatmış Orhan Gencebay'ı, o olmuş.

æ Moskova'da kadınlar çok özgüvenli. Elona var mesela. Bizim takımla ilgileniyor o da. Arina gibi. Küçük bir kız. Otobüste haylazlık yapıyoruz diye, "put your asses to chairs" dedi apansızın, aklımız çıktı.

æ Hoşça kal.

"sahne 2017" (yaz oyunları)

16, 23 Haziran Cuma / BKM Mutfak Sahne / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
24 Haziran Cumartesi / Kadıköy Living Room / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 405 24 04 (biletler biletix)

BİLAL ABİM YİNE USTALIĞINI KONUŞTURDU SAĞOLSUN.
YASEMİN HANIM'DAN ÇOK LEZZETLİ Bİ GUMBİL YAPTI.

EKİN HANIM'MIŞ... NİŞANTAŞI'NDAN YENİ Bİ MÜŞTE İMİZ,
BU ARA SIK SIK SİPARİŞ VERİYÖ. ÇOK EFENDİ,
TATLI Bİ HANİMEFENDİ.

BAKALIM TABİİ NE KADAR TATLI OLDUĞUNU DA
ZAMAN GÖSTERİCEK.

Gece Kadıköy'ün üstüne normal bir doğa olayı olarak iniyordu. Dövmecideki çocuklar dükkanı kapatmak için gerekli olan hareketlere başlamıştı. Dürüm boşlarını topluyor olabilirler (dövmecide çok dürüm yeniyor diye duydum), yerler son bir süpürülüyor olabilir, dövme koltuğunda son oturan müşteriden yadigar g.t izini yok etmeye uğraşıyor olabilirler. Size karşı dürüst olacağım, ben hayatımda dövme dükkanından içeri girmedim. Bir dövmeci dükkanı kapanırken neler yaşanıyor bilmeme imkan yok. Belki küçük ayın gibi bir şey yapıyorlardır, belki cihazlarını öpüyor okşuyor, onlara teşekkür ediyorlardır. Bugün de birlikte güzel bir iş çıkardık dövme makinesi, sayende kazandığım ekmeğin dövmesini küçük iğne darbeleriyle kalbime kazıdım, bunu bilmeni isterim.

Belki bütün gün hiçbir şey olmamıştır, tek bir kişi bile dövme yaptırmaya gelmemiş, para bozdurmak için bile uğrayan olmamıştır.

Bomboş zamanlar.

Mutlaka böyle günler de oluyordur dövme dükkanında. Gün geliyor, cep telefonu kabı satan dükkanlar bile siftah yapamadan kepenk kapatıyor. Dövmeciyle, cep telefonu kabı satan esnafı aynı kefeye koymak ne kadar doğru? Neden bilmem, benim beynimde dövmecilerle cep telefonu kabı satan esnaf bir şekilde aynı klasöre girmiş. Kadıköy'deki dövmeciler ve cep telefonu kabı dükkanlarının topoğrafik dağılımı nedeniyle büyük ihtimalle. Resimleri beynimde yan yana basılmış, hafızama öyle kazanmış.

Dövmeciler hakkında pek bir şey bilmem ama bomboş geçen günler benim hem hobim, hem de uzmanlık alanım diyebilirim. Bomboş geçen günler genelde iyimser duygular ve geleceğe dair temkinli bir umutla başlar, kişinin aklını zararsız miktarda kaybetmesiyle son bulur. Tam aklını yitirmeye başladığı anlarda yakalayın o insanı. Beyninin en pembe, etinin en tatlı olduğu anlar o anlardır çünkü. Öyle zamanlarda ne kadar saçma sapan bir şey isterseniz isteyin mutlaka karşılığını alırsınız. İşte Osman Bey, dövmecideki çocukları tam da böyle bir anlarında yakaladı.

Koca gün hiçbir şey olmamıştı. Sıkıntı tehlikeli bir şekilde akşam birasına, akşam birası ise kaçınılmaz olarak sabahlamalı eğlenceye dönüşmek üzereydi ki ertesi gün dev kaplan, birebir boyutlu piton yılanı gibi dövmelerin randevuları vardı. Akşamdan

kalma bir şekilde dev pitona girmeyi kimse istemez. Osman Bey nefes nefese dükkandan girip "kaçı kadar açıksınız?" diye sorduğunda farkında olmadan dövmecideki çocukları bu korkunç kaderden kurtarmıştı. "Neden?" diye sordular, "dokuzda işten çıkıyorum, bu gece dövme yaptırmam lazım, dokuzda gelsem yapar mısınız?" diye sordu. Yaparız ulan! Yeter ki bir şeyler olsun bu hayatta. Nasıl bir dövme bu kadar acil olarak gerekli olabilir bir insana? Sırf bunun cevabını bulmak için bile bekleriz.

Osman Bey; dövmecideki çocuklara yaşamak için bir amaç, uzay boşluğuna benzeyen bu bayıltıcı günde tutunacak bir dal vermişti. Şimdi Osman'dan başka bir şey düşünemez haldeydiler. Ne dövmesi yaptıracak? Neresine yaptıracak? Başka dövmesi var mı yoksa bu onun ilk dövmesi mi olacak? Osman Bey dokuz buçuk civarı dükkana geri döndüğünde dövmeci çocukları heyecandan bayılmak üzere buldu.

Her büyük hevesle beklenen şey gibi Osman Bey'in kafasındaki dövme de osuruk gibi bir

Hiçbir şey olmaması.

şey çıktı. Omuzuna bir yere "Osman 14" yazdırmak istiyordu. Neden? Dövmeci eleman "Bolulu musun Osman?" diye sordu ancak Osman Bolulu değildi. Aksine İstanbulluydu. Neden "Osman 14" dövdürmek istediğini şu sözlerle açıklıyordu: Halı sahada devamlı 14 numaralı formayı giyiyorum, işte o yüzden. Bu iyi bir sebep değil Osman. "Madem

İstanbulusun, "OSMAN 34" dövmesi yapmamız daha mantıklı olur, allah korusun bir gün hafızanı falan yitirirsen en azından adını ve nereli olduğunu dövmene bakarak bulabilirsin" şeklinde güzel bir önermede bulundu dövmeci çocuk. Bu muhteşem fikir Osman Bey'in aklına hızla yattı ve "O ZAMAN ÖYLE YAPALIM" diye bağırdı. Zira Osman Bey'in mahallede düşmanları vardı ve bir gün ona hain bir pusu kurup kafasına demir çubukla vurmaları daima ihtimal dahilindeydi.

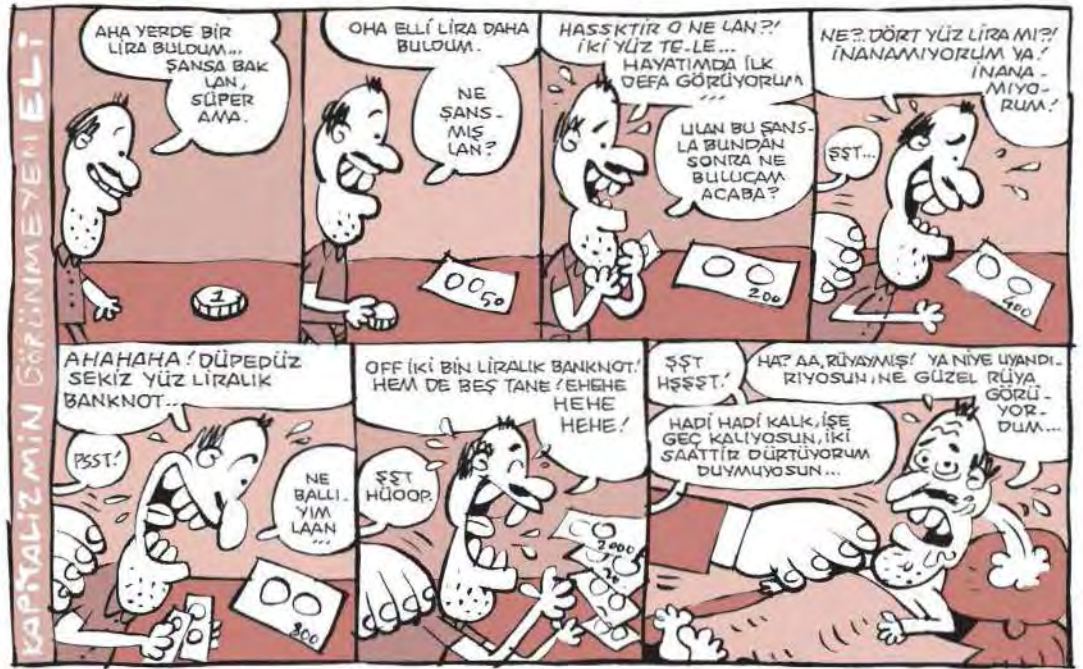
Bir insan iş çıkışı koşarak dövmeciye gelecek kadar tutkuyla bağlı olduğu bir fikirden nasıl bu kadar kolay vazgeçebilir? Çünkü Osman Bey mucizevi organ insan beyninin vücut bulmuş hali gibi bir şeydi. Bazı şeyleri aniden ve şiddetle istiyor, gün içinde inanılmaz büyük ve kesin kararlar alıyor, sıra bu kararları uygulamaya geldiğinde önüne başka seçenekler sunulursa hemen ikna oluyordu. "He, o zaman öyle yapalım onu" diyordu. Bebek gibi tatlı bir şeydi ve öpülüp okşanası bir bireydi.

Geçmeyen günler.

Sadece "Osman 34" yazdığı için hırsını tam alamayan dövmeci çocuk, "kan grubunu da yazayım mı? Hemen altına japon balığı şeklinde yazabilirim kan grubunu, hastaneye kaldırılırsan faydasını görürsün, acil bir durumda daha hızlı müdahale ederler." dedi. Bu güzel bir teklifti ancak Osman biraz düşündükten sonra "yok, kolum iyice nüfus kağıdı gibi olur öyle yaparsak, zaten kan grubumdan da çok emin değilim, nüsta yazan olmayabilir. Eğer kan grubunu yanlış yazdırırsam bana faydadan çok zararı olur..." diye kibarca reddetti. Dövmeci dükkanında saat gece onbire yaklaşırken karşılıklı mantıklı cümleler konuşuluyordu. Medeniyet açısından güzel bir gece yaşanıyordu.

O gece hem dövmeci, hem de Osman Bey evlerine garip bir iç huzuru ve mutlulukla döndüler. Dövmeci çocuk eve dönerken bira almadı, eve vardığında ise biraz kitap okuyup uyudu. Ertesi gün dinç bir şekilde uyandı, salim kafayla dev panter kafası ve piton yılanı dövmelerini rahat bir şekilde müşterilerinin vücutlarına işledi. Osman Bey ise eve dönerken gerçekten de mahalledeki düşmanlarının demir sopalı saldırısına uğradı ve kafasına aldığı darbeler sonucu hafızasını kaybetti. Kendine geldiğinde ise koluna henüz o gün yaptırdığı dövme sayesinde İstanbullu ve Osman olduğunu biliyordu. Tıpkı memento filmindeki gibi.

'Beni tek sanıyorlar, halbuki ben yalnızım.' - Hüsrev Uslu (Ajavarda'dan)

● Dünyada bir ilk! Başkanı olduğu cumhuru, cumhuriyete karşı 'kinini diri tutmaya' çağıran tek 'tek adam' bize denk geldi!

● Çalışan sınıfın, hazırcı sermayeyi daha kallavi beslemesine 'ekonomik büyüme' denir...

● Emperyalizm, İran-Suudi Arabistan savaşının peşinde. Mezhepçilik, müslümanlığa yüküttür. Ortadoğu halklarının tek düşmanı yayılmacı emperyalizm olmalı. İslam'ın özünde, vahşi ve faizci kapitalizme net bir karşıtlık taşıdığını unutmamalı. Tüm dini liderler, peygamberler 'dönemlerinin solcularıydılar', kendi toplumlarındaki oligarşi ve statüköye başkaldırdılar. Mezhepçilik bitmeli, İslam ve sol uzlaşmalı.

● Dünya kadar 'sıcak para' kaynağı olan Katar, bugün 'soğuk terlere' sebep oluyor...

● Türkiye'nin ilk markası CHP, vasatlıktan kurtulmak zorunda. Ancak ve ancak AKP'den daha müslüman, MHP'den daha milliyetçi, HDP'den daha kürtçü olarak bu açmazı yarabilir CHP. Fabrika ayarlarına geri dön CHP!

● Çalışıp dergiden çıktığımız bir sabahı. Çizer arkadaşım 'Kardeşim de karikatürcü oldu' dedi. 'Demek o da aldanmışlara katıldı' dedim. 'Ne biçim laf ettin, ömür boyu unutmam' dedi. O öyle dediği için ben de unutamadım... Biz, mizahçı tayfası, 'ALDANMIŞLAR' oluyoruz. Uyanıklık mesaisiyle geçenler, anlayamazlar halimizden...

● 'Bulunmaz' doğru, 'Hint' de doğru ama 'Kumaş' yanlış, 'Keneviri' olmalıydı...

● Şener Şen, 4 yılda 20 filmde oynasa 'Çok yoruldunuz' demeyecek tip, sanatçıyı 20 yılda 4 filmde oynadığı için kıyasıya eleştiriyor. Üstelik Yavuz Turgul'la ekol oluşlarını kınayarak. Herbokolog arkadaş, sen git kim üstsüz güneşleniyor, kim kimle fingirdiyor, onları kovala. Hayal dünyası, sanat alemi aşar senin boyunu. Hadsizliği işe çevirmek, çok acıklı bir durum...

● 'Mezun bacakların var' dedi bana bir teyze. Mezun kelimesinin, okul dışında kullanımına ilk kez tanık oldum...

● Durumu olan batılı, evine 'şark köşesi' yapar. Durumu olan doğulu ise tümünden 'garp evi'ne çevirir evini...

● Koltukların üzerinde emekleyen 3 yaşındaki Tolga Altındağ'ın babasının 'Ne yapıyorsun' sorusuna verdiği cevap: 'Yaramazlığın peşindeyim!'

● Dünyanın en odun kafalı, taş kalpli insanları 'Piyasalar kırılmalı' diye çok üzüyorlar!

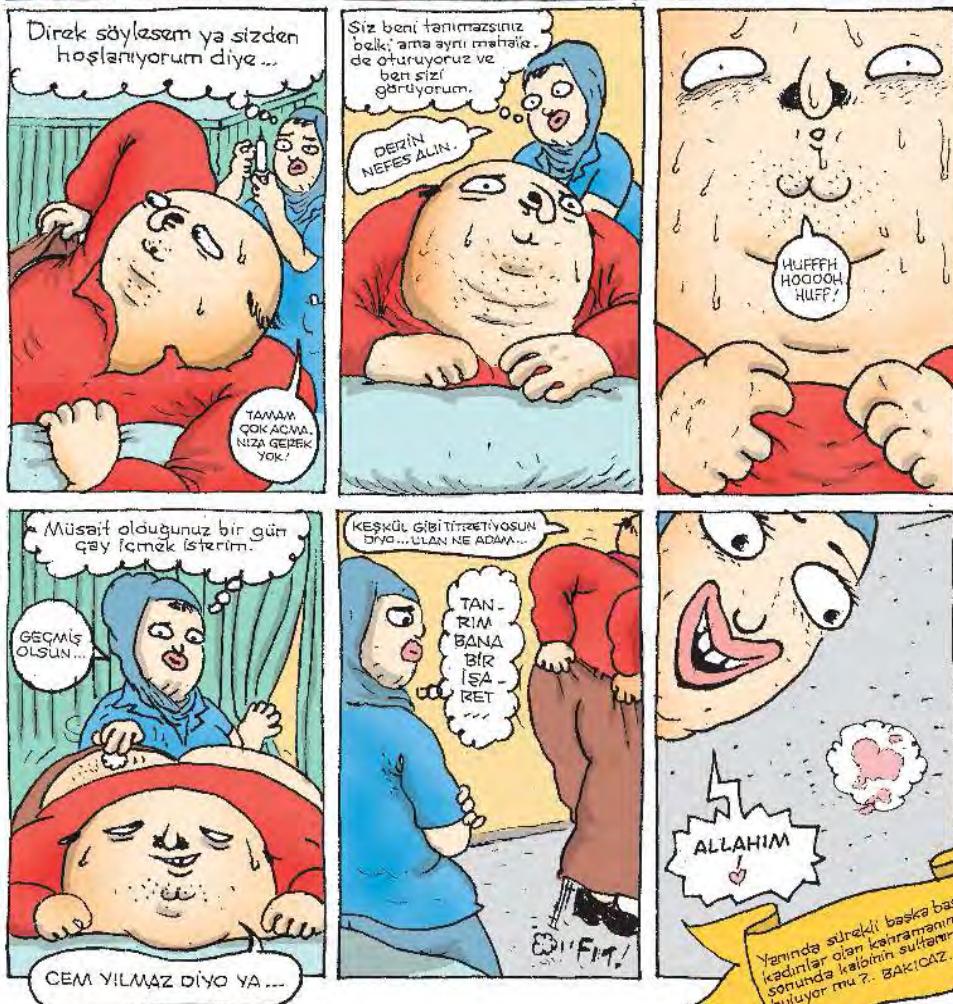
● Karşılaştırmalı Edebiyat: 'Sevgileri yarınlar bıraktınız / Çekingen, tutuk, saygılı.' - Behçet Necatigil... 'Senin bana küs olduğunda bile koşarak geldiğini / Bir tek sen değil, bir tek ben değil, alem biliyor!' - Hande Yener...

● 'Kızıl Kaplan' diye iki isimli çocuk var, ileride bakan felan olmasını can-ı gönülden dilerim!

● 27 aylık kızım Lale'nin kitaplarından biri Bay Pasaklı.

Okuya okuya ezberledim. Adı üstünde çok pasaklı biri. İkizi komşuları Bay Derli ile Bay Toplu, onu yıkayıp paklıyorlar, güya temizleniyor Bay Pasaklı. Şu soldaki dağınık, salaş halini kesinkes tercih ederim. Orjinal adamı salam gibi yapmanın ne alemi var yahu!?

● Müslüm Gürses dinlerken kendini jiletlemek fena fakat Kenan Doğulu eşliğinde traş olmak daha da fena!

● Karacaoğlu'nın muhteşem şiiri 'Üryan geldim, gene üryan giderim.' (Cem Karaca'nın bestesi de harika.) Yalnız şiirdeki 'Azrail gelmiş can talep eyler / Benim can vermeye dermanım mı var' kısmı enteresan. Bir inceden ölümden yırtmağa çalışıyo gibi...

Bazı insanların konuşması, konuşma falan değil, bildiğin 'basit yaralama!'

● 'Hay hay' demekte ısrar eden son adamı bulup korumaya alalım...

● Aman ha, 'Dost acı söyler' diye çaliverirler 30-35 yılını! Nursuzdan ziyade olumluya ayır vaktini...

● İsveççeye geçmiş bizim 'Kalabalık' kelimesi. Tenha memleket neticede, kalabalık olmuyordur ki geçsin dillerine!

● Yalnız rus Tarkan'ı, yahudi Selda'ya, türk de Goran Bregović'i ne sevdi be arkadaş..

● Çocuklu bir kadın arkadaşına, bir başka kadın arkadaşı 'Çocuklu arkadaşlarımla görüşmüyorum' demiş. Gayet isabetli bir kopuş. Çocuk sevmeyen insanla görüşmemekte sonsuz fayda var...

● Seyyar satıcı olarak başlayıp işi dükkana çeviren esnaf, bence en şahane, en başarılı müteşebbis...

● Sayın Haşmet Babaoğlu, tokalaşmışlığımız var, büyüğümüz.

Ne değişiminize karışırım ne de yandaşlığınıza. Fakat çok rica ederim, yazılarınızı 'Bilmem anlatabildim mi?' diye bitirmekten vazgeçin, her rastladığımda kafam yanyor yeniden!

BAY PASAKLI
Roger Hargreaves

● Gıybet, kimileri için bir ek iş adeta, profesyonel bir titizlikle zaman ayırıyorlar insan gömmeye...

● Çocukken en imrendiğim yaşlılarım gazete bayilerinin veya gaste-dergi satan bakkalların çocuklarıydı. Rahat rahat her şeyi

okuyorlar diye gıpte ederdim. Şimdi versen hayatta okumam hepsini, o kadar okunmamış kitap dururken...

ÖZER AYDOĞAN

ÇOK KALABALIK, HIÇ YER YOK...

BİZ KALKIYORUZ BUYRUN...

HERKES SAKIN OLSUUN...

ÇOCUK ANA HABER BÜLTENİNİ SUNUYOR. HÂLÂ SANA YARANAMIYOR...

VAN GÖLÜ'NDEKİ HAREKETLİLİĞİ İNCELEYEN UZMANLARLA GÖRÜŞTÜK. ARKADAŞIMIZ CAN KILAVUZ VAN'DAN BİLDİRİYOR...

ARKADAŞI CAN KLAVD VANDAM OLMALIYDI!...

TÜF TÜF!! SOYANLARA!! SOYUP KAÇIP DOYANLARA...

yigit@comic.com

3 SAYI BİRLİKTE

3
SAYI BİRLİKTE

UYKULUZ ÖZEL
2017/02

7
SAYI

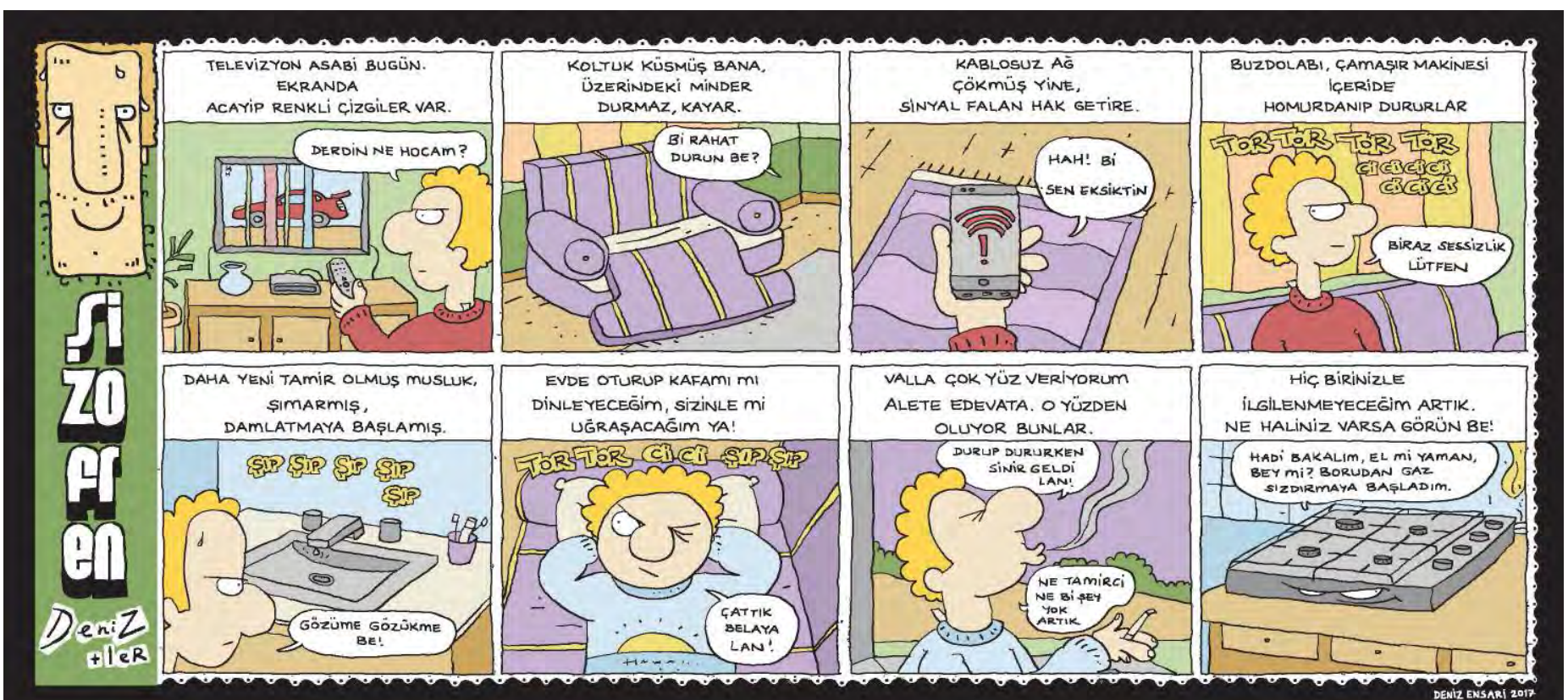
8
SAYI

9
SAYI

12,5 TL

Magnet HEDİYELİ

BAYİLERDE

DENİZ ENSARİ 2017

akıl Fikir Ofisi

Barış UYGUR

Adamlık sezonu açıldı

Bu hafta yazıyı yazarken, her paragraftan sonra durup durup, "Ulan ben bunu ya daha önce yazdım ya da daha fenası başkası yazdı," demeye başladım ki aslında isterseniz en azından iki üç haftada bir olan bir şey bu. Anahtar kelimelerle yazı arayıp bulduğum zaman neyse de, bulamadığım da fena: "Ulan herhâlde başka biri yazmıştı," diye başka yazı yazmaya çalışıyorum.

Misal bu hafta "adamlık, adam gibi adamlık, adamoğludamlık" üzerine yazı yazmaya çalışırken, çünkü malum, geçtiğimiz hafta bolca "adam" içinde kaldık, ortalık bir müddet "adamdan," "adamlıktan" geçilmedi, oturup bunun hakkında yazarken inceden dejavu yaşamaya başladım. Basbayağı tırnak içinde "adam gibi adam" yazıp aratınca bundan tam yedi yıl öncesine ve tesadüfen de üç aşağı beş yukarı bu zamanlara gidiverdim çünkü "adam gibi adam" olmak üzerine 140. sayıda bir iki paragraf yazmışım, keşke biraz daha uzun yazsaymışım, yedi yıl sonra da okurduk. Ama neyse o zaman başka bir açıdan ele almışım neyse ki de rahatladım.

Bu "adam gibi adam" olmakla övünme, birini "adam gibi adam" olmasıyla övme meselesi zaten oldum olası kafamı kurcalar. Birini akla ilk gelen, doğuştan sahip olduğu ve şu ya da bu şekilde dünyadaki hemen her iki kişiden birine bahşedilmiş, herhâlde dünyanın en sıradan özelliğiyle övmek neresinden baksanız saçma çünkü. Birini "adam" diye övmenin bir üstü memeli, onun da üstü omurgalı diye övmek. Bakın burası çok önemli: O kadar özelliiksiz, o kadar niteliksiz olmalı ki bir insan, onu koskoca dünyada takriben 4 milyara yakın insanla birlikte taşıdığı özelliklerle tanımlıyor, tanımlamakla da kalmayıp bunu pekiştirmelere doyamıyorlar.

Şimdi ben buradan, özellikle de onur haftasını idrak etmeye hazırlandığımız bu günlerde kimsenin kendisini nasıl tanımlayacağına karışmam elbette ya, dünyadaki 8 milyara yakın insanı kabaca ikiye ayırdığımız zaman bunların yarısı adam işte yapacak bir şey yok. Bu adamların içinde hırlısı-hırsız, namuslusu-namussuzu, şerefli-serefsiz mebzul miktarda mevcut. Hatta adamlığı oluşturan bileşenlerin evladın olsa sevilmecek kısmı çok daha fazla; "adamların" çok büyük kısmı işe yaramaz, otobüste "Aman yanıma oturmasın," diyeceğiniz tipte insanlar.

Misal adamlığın farelikten çok da bir farkı yok. Elbette bir kaç kendini bilmez farenin yaptığı gibi bütün bir farelik camiasına mâledecek değilim ama neticede Miki Fare'yi, Hızlı Gonzales'i, Jerry'yi ve laboratuvarlarda bizim için kendini feda eden isimsiz kahramanları saymazsak kanınızın kaynayacağı fare sayısı pek azdır. İşte "adam" da öyle bir şey ve kimse kusura bakmasın "kadın" a kıyasla çok daha işe yaramaz, çok daha problem yaratıcı ve zararlı bir canlı olduğunu da hepimiz biliyoruz. E ne bu "adam gibi adam" peki? Adam olmak iyi bir şeymiş gibi bir de pekişe pekişe?

İşte geride bıraktığımız bir haftadan sonra bu sorunun karşılığını buldum. Oturup dinlediğim, okuduğum, incelediğim beyanat, görüş ve yazılar ışığında diyebilirim ki bu dillerden düşmeyen "adam gibi adam" bildiğin y.rak gibi adamın aynısı. Nerede bir "adam gibi adam" olmakla övünen ve de yancıları tarafından övülen bir adam varsa orada bir mallık, hayvanlık, saygısızlık, kendini beğenmişlik, yanında dev aynasıyla gezip burnundan kıl aldırılmazlık, sırf bir kromozomu Y diye isteyene istemeyene kol kanat germeye çalışmak ve ciddi anlamda bir psikiyatrik tedavi açlığı var.

Adam içinde kalmayacağınız günler dilerim.

Not: Bu yazının %7'si adam kelimesinden oluşmaktadır. (35/500)

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Sokaklarda seylabeller ağlasın / Ufuk yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor / ...Saçaklarda kuşlar -hazindir bu pek!-/ Susarlar, uzaktan ulur bir köpek."

Tevfik Fikret / Yağmur

Eminönü meydanı. İş çıkışı saati.(en sevdiğim saat)
Gökyüzünde parça parça, bir yanları gül kurusu, ekmek şeklinde bulutlar. Geçmiş gitmiş bir jetin, ışıltılı, altın sarısı izi.
Tepesinde, daha ziyade Rus kiliselerinde, ya da Hollywood masalsı Arabistan temalı filimlerdeki gibi andıran uyuduruk, soğanimsi bir kubbe, renk renk ledlere gark olmuş balık ekmek sandalı. Ucunda da bir ejderha maketi.(Osmanlı ejderhası?)
--diğer sandalın üstüne de, bir yarım cami kesilip monte edilmiş gibi(tenekeden)--
Yoğun dumanlar içinde hayal meyal,(ateşli bir hastalık arasında görülmüş)bu rüya sandalı hafif hafif batıp çıkıyor. Tatlı tatlı yalpalyor.(bol yaldızlı-hipnotik-ejderha da sallanıyor tabi, gözümü alamıyorum)
Güya Osmanlı tarzı? (ama, sanki bir vesile ile, uzakdoğu'ya belki, Cinhindi'ne falan yerleşmiş, en az beş nesildir de oralarda yaşamakta olan bir Osmanlı ailesinin torununun torununa tasarlatılmış gibi--artık kulaktan kulağa, duyduklarından aklında ne kaldıysa onlara göre--)
Fesli turşucunun önünde,(yukarı)annesine bakarak "Turşu turşu" diye ağlayan kırmızı kafalı çocuk.
"Acıktırır o Gökhan" diyor annesi,"simit alırız."--doyulmaz onunla Gökhan, doğru söylüyor--
Yine turşucunun önünde, yanlışı yerde bekleyen bir kedi.Turşu içenlere bakıyor.(asrın hatası) Arka taraf tamamen balık. Normal kedilerin hepsi orada. Bunun zaten deseni de bir tuhaf;Venedik maskeleri gibi, yüzünde yarım maske şeklinde bir siyahlık var.(kuyruğunun ucunda da bir parça, diğer tarafları bembeyaz)

Yarın sabaha kadar azad edilmiş çalışanlar, yüzlerinde yorgun gülücüklerle hoplaya zıplaya iskelelere doğru koşuşturuyorlar. Işıklarda bile zor zaptediyorlar kendilerini. Ben,(durup, onlara yol vere vere)ters yöne doğru ağır ağır ilerliyorum.(Mısırçarşısı yönü) Yıllar, yıllar boyu gece çalıştığım için, bu hep böyle. (ters yön) Sokağa çıktığımda hayat, çoktan olmuş bitmiş,(alan almış satan satmış)herkes evine doğru dönüyor olurdu.(kapatılan dükkanlardan gacı gucur iç burkucu kepenk sesleri) Hatta bir ara iyice zıvanadan çıktığı zamanlarda,(kalkıp) kahvaltımı acele acele bitirip(ağızda son lokma) bi koşu evden çıktığımda, canhavliyle koştura koştura gitsem bile sinemaların en son seansına (21 15) dahi yetişemez olmuştum.--çoktan başlamış film, gişeler karanlık, lobilerin ışıkları falan söndürülmüş--(tek eğlence sinema o vakitler) Gece uyanıp, tekrar geceye girmek moral bozucu.(tabutta mı uyumak?Yoo)

Yine böyle bir iş çıkışı vakti.("paydos'a onbeş dakika var"--nasıl bekler insan o paydos saatlerini--)
Bahar zamanı.Akşam.(ortalık hala günlük güneşlik)
Tıklım tıklı vapurun(evlerine dönen işçilerle dolu bir Üsküdar vapuru)--belediye otobüsü gibi, neredeyse ayakta duracak yer dahi yok--giriş katının arka sahanlığının dibinde, ufak o açık yer var ya, işte orada görmüştüm onları.
Elleri yüzleri mazot lekeli, kara kara, iki çocuk işçi. İki çırak. İkisinin de ellerinde iki şeytan uçurtması. Uçurtma uçuruyorlar, işten dönerken.

İşçi, "amele" yani, şimdilerde hakaret olarak kullanılır oldu. (iş: amel)--Osmanlı Amele Cemiyeti(Amele-i Osmani) Tophane

fabrikalarında gizli olarak kurulmuş ilk işçi örgütü(1894/5)--
"Amele yanığı" falan filan..."amele elbisesi" de diyorlar. Duyuyoruz. Her ne değiştiyse.
O elbise. Bir zamanlar, eteği öpülesi, saygı duyulan bir elbiseydi. İkimiz titrerdi.

"Ve elbette ki, sevgilim, elbet,/dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya/dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle : işçi tulumuyla/ bu güzelim memlekette hürriyet..."
Nazım Hikmet
Böyle bahsediliyordu o elbiselerden.

İşil işil Mısır Çarşısı'nı hızlı hızlı, kalabalığı yara yara, bir şark dekoru kovalamaca sahnesi gibi geçiyorum.(meyva tezgahlarını, hasır sepetleri devirmeden ama--yapmamak lazım, yerliler anlamadığımız ama biraz iptidai olduğu da hissettirilen kaba bir dille, çocuksu, gülünç/ilkel el kol hareketleriyle ardımızdan bağışverişir yoksa--) Mahmutpaşa'nın, Sultanhamam'ın yokuşlarından yukarı acele acele çıkıyorum. Ki Kapalıçarşı kapanmadan yetişeyim. Bir kahve içecek vaktim kalsın.
--işçi yığınları sular seller gibi yokuş aşağı akıyor tabi hâlâ--

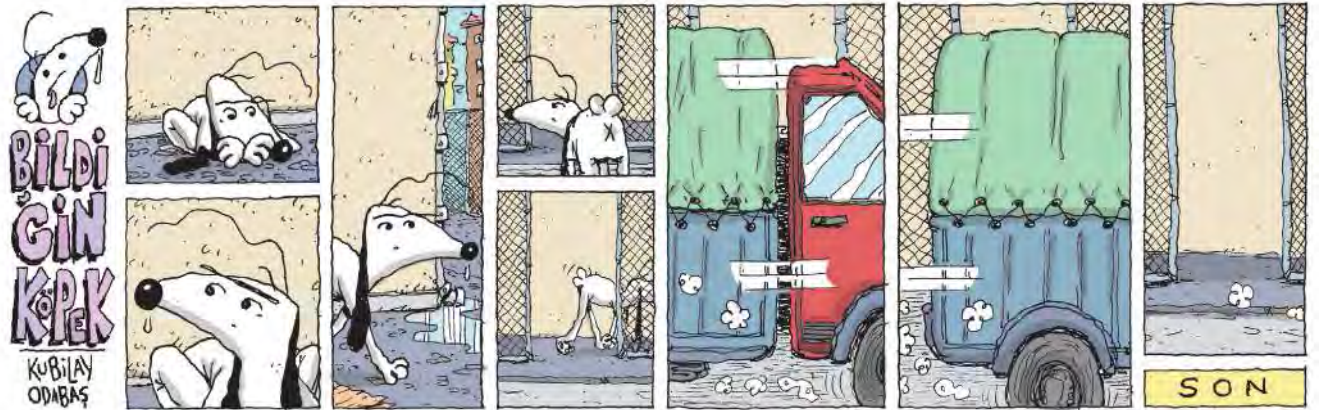
Dükkanların önünde sünnet kıyafeti giydirilmiş, çok çok kötü, anlaşılabilir, tuhaf/ korkunç yüz ifadeli çocuk mankenler olurdu. O kaşları, o gözleri, o bakışlar... --herbiri ayrı bir muamma-- Göremedim onları. Keşke kalsaydılar öle.

"Kapalıçarşı deyip geçme;/ Kapalıçarşı./ Kapalı kutu"
Orhan Veli
Çarşı'nın içinde Şark Kahvesi'ndeyim. Benden başka 'şark'lı yok sanki içerde. Geri kalanlar hep 'garp'lı.--oturduğum masanın hemen kenarında büyük şairimiz Baki'nin bir portresi-- Çarşı kapanıyor diyor garson. Kahvenin kemerli/ kubbeli tavanına yakın minik bir pencerede anbean koyu bir maviye dönüşen bir gökyüzü parçası.
"Kapalı Çarşı kapanıyor" Üzülüyorum. Bir masaldan kovuluyoruz.
Keşke, Kapalı Çarşı içinde olsa evim. Bir halıcı dükkanının içinde, (kat

kat halıların arasından süzülerek) gizli bir merdivenle çıkılsa. Kuşku kuşku, ardıma baka baka çıkıp merdivenlerden, kapasam kapımı. Karagöz'ün evi gibi ufak da olsa olur ev. Tam, ayağa bile kalkılamayan içerde,--kafan tavana değişir-- raziyim. (o küçük pencerelerden de bi tane tavanda olsun ama) Sıkılınca, yine o halıcının içinden, (birbirlerini alışılmadık bir biçimde kesen) labirentimsi, o üstü kapalı, daracık daracık, kalabalık sokaklarına çıksam çarşının."Sokağa çıkmak" o olsa.--bütün komşularında, lambalar, fenerler, kandiller, sedefli kutular, ışıltılı ipekler, atlaslar, ibrikler, bakır hamam tasları,vişne çürüğü halılar--

Dönüş vapurunda, iki şey aklımda. Biri demin yukarıda o sözünü ettiğim uçurtma uçuran çırak çocuklar. Onların, ellerindeki o ipleri çektiirdiğinde, kağıttan küçük şeytan uçurtmaların, o üçgenimsi başlarını saga sola, öne arkaya, "bıy bıy bıy" yapan kuklalar gibi salladıklarında birbirlerine bakıp ölçülü/kontrollü, tedirgin bir yarım gülüşle gülüşmeleri. Sonra yanlış bir şey yapmış gibi (çocukluk etmek) --bir işe verilmiş, birdenbire, büyümek,("adam" olmak)mecburiyetinde bırakılmış olduğunu hatırlamak...-- o kontrollü gülüşü bile, birden yarım kesip, ciddileşmeleri.
Aşağı, köpüklere bakmaları.

Hepinize, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum.

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

BRRR OH BE SABAH ERKEN BUZ GİBİ SUYA GİRMEK İYİ GELDİ YALNIZ... HE Mİ KORAYIM...

TABİ KIZIM ARINMANIN BİR NUMARALI ALTIN KURALI...

HEP BÖYLE ERKEN KALKI - BİLSEK NE GÜZEL OLUR.

O DEĞİL DE HASAN NE OLDU, SES SOLUK YOK?

ARIKAMIZDAN GELİCEKTİ HESAPTA ERZAK FALAN BİTİYÖ HEP Bİ YANDAN.

VALLA BİLMİYORDUM TELEFON DA ÇEKMIYO KI ARAYALIM...

YALNIZ DENİZ HAYASI DA NE ACIKTIRIYO BE.

BEN DE Bİ KAZIN - DİM İNCEDEM.

HADİ BEN YEMEŞE GİDİYORDUM TITITITI...

DUZ LÖ BEN DE GELİYORDUM...

SEN BİRAZ DAHA ARIN...

YOK YOK, ARINDIM İŞTE.

HAKİKİTEN PEK BİŞEY KALMAMIŞ

AMA İKİ ÖĞÜN KURTARIR ZEYTİN FALAN.

E BİTİNCE NE YAPICAZ, YAPRAK MI YIYCEZ.

VALLA HASAN YAKINDA Bİ KÖY - DEN BAŞETTİ AMA.

BAKKAL FALAN VARSA AŞLINDA ÇALIŞIR.

E ŞUNLARI YİYELİM DE GİDE - LİM ERKENDEN.

Kahvaltıdan sonra...

FST BULABİLECEĞİMİZDEN EMİNSİN Dİ Mİ SONRA S.K GİBİ KAYBOLMAYALIM.

BULURUZ BE OĞLUM, AHA İŞTE YALAK, YANI HAYVAN - ÇILIK YANI MEDENİYET.

HAYVA OLASILIR MANTIKLI GİBİ AMA BİLEMEDİM DE...

HANI KIZIM YOK HAYVANCILIK YOK MEDE - NİYET BEŞ SAATTİR YOKUŞ ÇIKARTIYOSUN, EBEM SKİLDİ BURDA...

OLUM DİKKAT ETTİYSEN YERLEŞİMLER HEP DENİZDEN YUKARIDA, TEPELER DE OLUR.

HANGİ TEPELER AMK GİT GİT BİTMİYÖR...

Saatler sonra... KIZIM SENİN KAFANA UYDUK S.K GİBİ KAYBOLDUK DÖNÜP DURUYORUZ AYNI YERDE...

DUR Bİ OLUM YAA.

YA OLUM SU YALAĞI BULSAK ORDAN KOLAY.

HAVA KARAR - MADAN BUL - MAMIZ LAZIM.

YA DA DİREKT DENİZE DOĞRU İNELİM.

BEHEHE HEHE.

AHA KEÇİLER KESİN ÇOBAN DA VARDIR KURTULDUK.

BEHEHE HEHEHE.

TAMAM LA GÖŞMA HEAVEN.

LAN BİN TANE KEÇİ GEÇTİ ÇOBAN YOK AÇABA BU KEÇİLER YOLU BİLİYÖ MUDUR TAKİP EDELİM...

SACMALAMA LAN, ÇOBANSIZ ŞİRLİ MÜ OLUR ÇIKAR ŞİMDİ O DOĞRU POZİSYON ALMIŞTIR.

BEH BEH BEH TRRRRİRRK ÇUK ÇUK ÇUK FRZZRRİRRK TITITITI AYYAAH...

AHA ÇOBANIN SESİ GELOİ...

KENDİ DE BELİRDİ.

SELAMIN ALEYKÜM DAYI YA BİZ KAYBOL - DUK TA?

SİZ NEREYE GELDİNİZ DENİZE Mİ BÜTRESİ UZAK.

EVET DAYI YIYCEK BİŞEYLER ALMAK İÇİN KÖYE GİDECEK - TİK AMA BULAMADIK.

KÖY TEE AŞAĞIDA ÖBÜR UÇTA, BEN SİZİ GÖTÜREYİM...

VALLA ÇOK İYİ OLUR DAYI...

SİZ KÖYE BOŞVERİN ORASI ÇOK UZAK BRZZRRİRRKİRRK FANTYEA! BENİM MANDRA - YA GİDELİM BEN SİZE KATİK VERİYİM, ORDAN DA GÖSTERDİĞİM YOLDAN İNERSİNİZ, KÖY YOLUNDA DOMUZ VAR.

BİRAZ SÜP, BİRAZ KEÇİ PEYNİRİ, SU KATIKLARI DA ALIN.

SABOL DAYI ÇOK DEĞİL Mİ?

ALLAH KAVURMA MI, YASADIK DEMET...

Devamı haftaya...

Furkan Özçoban

EZAN OKUNUÇAK OĞLUM BİRAZ - DAN DOĞRU DÜZ - GÜN BİR İFTAR PROGRAMI AÇSANA NE İZLETİYOSUN BİZE İKİ SAATTİR ?.

ULUSAL KANALDAKİ İFTAR PROGRAMI ANANEM İÇİN HİÇ BİŞEY İFADE ETMİYÖ, ETMEYECEK. AH BE ULUSALIM NE YAPSAN OLMUYO...

ATV'Yİ AÇ.

BANA TUTUN SANA AŞKIM ANI Bİ FRENLE O TUTACAKLARA GÜVEN OLMAZ. PLASTİK SONUÇTA. BENİM Kİ DAHA SAĞLAM...

DURUP DURURKEN NİYE GÜNEŞ KREMI SÜRÜYÜYOSUN ANLAMADIM...

YAZ AYLARINA GELDİK VE BİRAZDAN İNSTAGRAMA GİRİCEM AŞIRI GÜNEŞ VE DENİZ FOTOĞRAF - LARINA MARUZ KALICAM ÖNLE - MİMİZİ ALALIM...

YEDİR YEDİR İNİCE OOH...

OKULLARDA DERS KİTABI OLARAK OKUTULACAK BU KİTAP KARDEŞİM NAPIYOSUN SEN?!

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI

İLK ÖĞRETİM TÜRKÇE 3 Buse'ye...

NİŞANLIM... BİR GÜN Bİ KİTAP YAZARSAM SANA ADIÇAM DİYE SÖZ VERMİŞTİM...

ABİ BİRİNİZ GELİP ALSA ŞU SİPARİŞLERİ OLMAZ MI YA? KORKUYORDUM ORAYA GELMEYE...

LAN OĞLUM KORKMA GEL BİŞEY OLMAZ.

BEN KARTLA ÖDİCEKTİM. POS GETİRDİN Dİ Mİ?

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı

BANA DA ÖĞRET

Düzenli müşterisi olduğum köftecinin garsonunda belirgin değişiklikler vardı. Sürekli somurtan suratı, işinden zevk alıyormuş gibi gülümseyen bir çehreye bürünmüştü. Köfte tabağını masaya koyarken koltuk altından yayılan emekçi koku yok olmuş, normalde baygın gözlerle “kısa kes” der gibi sipariş alırken, yaşadığı bu değişim sonrası, sanki daha çok yememi istercesine ve üstelik bir bankanın dış sesi kalitesinde, “Başka bir arzunuz?” diyerek sipariş almaya başlamıştı. Doğal olarak bu ani değişimin sebebini merak ettim. Çok beklemem gerekmedi, bir hafta sonra, hem köftemi yemek hem de ortamdaki yaşama sevinci devam ediyor mu diye görmek üzere köfteciye gittiğimde, garsondaki değişimin sebebini kendi gözlerimle gördüm: Bir kadın. Daha doğrusu dört kadın içinde sarışın bir kadın.

Kahkahalarla girdiler içeri. Bir iki dakika içinde de mekânın her konuştukları duyulan, rahat tavırları yüzünden dönüp bakılan ve hatta yadırganan masası oldular. Özellikle, köftelerini uzun uzun çiğneyen yaşlı çiftin olduğu masa, bu şımarık kızlara geleceği emanet etmek konusunda derin bir şüpheye düşmüş görünüyordu. Bense ortamdaki genel memnuniyetsizliğin aksine, grubu sevinç ve dikkatle izlemeye başladım. Sonuçta aşırı neşe köftecilerde pek rastlanan bir durum değildir. Yazının bu bölümünde, iyi bir öykü için gerekli olan **“Tespit yapma, yapacaksan da büyük laflar etmeden, hikayenin içine gizleyerek yap”** kuralını yok sayarak, bu dört kişilik grupla ilgili on maddeden oluşan tespitlerimi art arda sıralıyorum:

1. Tek başlarına çekinik olmalarına rağmen birlikteyken desibeli yüksek birer şımarığa dönüşme ve etrafları sallamama...
2. Sigarayı dudak kenarından içip dumanı havaya

üflemeyle belirginleşen aşırı özgüven...

3. Kendi dertlerini fazla ciddiye alırken, aileleri de dâhil olmak üzere dış dünyaya karşı vicdansızlık...

4. “Millet dönmüş, böyle noluyo der gibi bize bakıyo, ama biz var ya yerlerdeyiz, nasıl gülüyoruz...” demeye yatkınlık...

5. Başlarına gelenleri uzun uzun anlatma ve her olayda mutlak haklılık...

6. Kendi haklarında “Vallahi senden korkulur” dedirtme arzusu...

7. Anneyi hastalar etmeye ve küçük kardeşe kötü davranmaya yatkınlık...

8. Dayağa meyilli sert baba ve dışarıdan eve girdiklerinde uçup giden neşe...

9. Mekândaki bir erkek hakkında konuşma ve aniden patlayan kahkahalar...

10. Ve tüm ilgisini onlara yönelten bir garson.

“Yine biz geldik,” diyor kısa boylu olan. Köfteyle ilgisi olmayan şeyler söyleyip sürekli gülüyorlar. Sipariş verme işi uzadıkça uzuyor. “Senin ne çilen varmış da bize düştün,” diyor sarışın olan. “Vallahi siz meleksiniz, biz neler görüyoruz,” diyor garson. Ani ve beklenmedik bir çıkış bu, zorlanırsa bir tür flört bile sayılabilir. Altta kalmak istemeyen sarışın, “Sen de şeytan oluyosun herhalde,” diye devam ediyor. “Siz nasıl arzu ederseniz,” diye cevaplıyor garson. Grubun diğer üyeleri kahkahadan yarılrken, sarışının yüzüne karşı cinsle temasın ciddiyeti oturuyor. Garson, nihayet siparişleri alıp gittiğinde grup dışarıdan duyulmayacak bir muhabbete başlıyor. Bu içe kapanmadan garsonun sarışında karşılık bulduğu sonucuna varabilir miyiz? Garson, siparişleri mutfağa iletip geri dönüyor. Sabit bir sırtışıla (diğer masalarla ilgisini tamamen keserek) grubu izlemeye başlıyor. İçmek istediğim ikinci kolay bir türlü söyleyemiyorum. Üçüncü

seslenişimde ancak duyuyor beni. Bana döndüğünde izlediği masadan kalan aşkı bakışlar sanki öpüşecekmişiz gibi bir süre devam ediyor. Beni arzuladığı kadın olarak

görüyor sanki. Silüetim sıradan bir erkek suratına dönüştüğünde suratı asılıyor. “Kola alabilir miyim?” diyorum. Siparişim, hayallere dalmış garsonu gerçek dünyaya davet ediyor. İşleri bozan bir erkekim ben. Canım cehenneme.

Masanın siparişleri geliyor. Benim kola ortada yok. Diğerlerine, “Buyrun,” diyerek tabakları dağıttıktan sonra, sarışınıninkini verirken manalı bir tonlamayla “Köfteniz...” diyor. Ben hayatımda “köfte” kelimesine bu kadar ustaca seks gizlendiğini görmedim. Adeta bir afrodizyak gibi sunuyor köfteyi. Fakat nasıl olacak? Bu kadar kısıtlı şartlarda (köfteci), bu kadar kısıtlı enstrümanla

(köfte) bu ilişki nasıl gelişecek? Köfteden sonraki aşamaya nasıl geçilecek? Köfteden hemen sonra direkt öpüşme geliyor olabilir mi? Köfte, aşka en uzak, aileye en yakın yemek türü değil mi? Benim kolam nerede? Sorular sorular...

Bu adamın, kesişmeye uygun bir mekânın ve alkolün yardımı olmadan, kupkuru bir köftecide (üstelik çalışma saatlerinde) bir ilişki büyütmesine hayran oluyorum. Masaya her uğrayışında diğerlerini güldürürken sarışınla mana yüklü atışmalara devam ediyor. Mekân yavaş yavaş boşalıyor. Ben, henüz kolamı alamamış olmanın verdiği haklılığa sığınarak ısrarla oturmaya devam ediyorum. Çok geçmeden kızlar da kalkıyor. Garson kapıya kadar uğurluyor onları. Döndüğünde göz göze geliyoruz. Suratımdaki “seni gördüm, olayların gelişimini izledim ve hatta bilinçaltından yayılıp tüm benliğini saran seksi fark ettim” ifadesini görünce aniden açılıyor: “Abi görüyorsun di mi kızları?” Bu açılışı besleyecek tecrübeden yoksun olduğumdan kafamı sallamakla yetiniyorum. “Yarın gelirler yine,” diye devam ediyor. “Öyle mi?” diyorum. Sesimde “yok canım” havası sezdiğinden, “Bu üçüncü gelişleri,” diyerek kehanetini güçlendiriyor. “Öyle mi?” diyorum yeniden. Aslında cesaret edebilsem ona sormak istediğim çok şey var: *Bu kadar zor şartlarda nasıl ilerletiyorsun o kızla ilişkiyi? Yani nasıl cesaret ediyorsun? Mesela ben bar ortamlarında çok bulundum. Oralarda saatlerce kesişmekten telef olmuş nice yiğitler gördüm. Hepsinin şartları senden daha iyiydi ama beceremediler. İnsanlar, karşı cinse ulaşmak için mesajlar, komplimanlar, sürprizler, yemekler, şaraplar, çiçeklerle bile zorlanırken, sen sadece köfteyle döşeli bir yoldan nasıl ulaşabiliyorsun o kadına? İlişki başlangıcı görkem gerektirmiyorsa*

bunca insan boşuna mı debeleniyor? O, buraya ilk geldiğinde köfte verirken bir sinyal falan mı aldın? Nasıl emin oldun? Ya da şöyle sorayım; mesela bundan sonra tam olarak ne yapacaksın? Telefonunu mu isteyeceksin? Sen burda çalışıyorsun sonuçta, ters tepmez mi? Nasıl olacak?

Gerçekten bilmediğim için soruyorum... Gerçekten köfteden sonrasını hayal edemiyorum... Yani bak yanlış anlama, ben köfteyi ya da senin öpüşmeni küçümsemiyorum. Köfteden öpüşmeye uzanan yollar nasıl döşenecek onu merak ediyorum yalnızca. Aradaki kelimeler ne? Lütfen yardım et! Asgari şartları tüm insanlığa öğret!” “Sarışın bana hasta,” diyor garson. Benden hâlâ cevap gelmemesine rağmen, “Bir telefona bakar,” diye devam ediyor. Ne kadar emin kendinden. Neden olmasın? Belki de olacak. Belki de bir hafta içinde öpüşecekler. Karışık bir hayat bu. Yarın benim öpüşmeyeceğim ne malum? Hayırlısı bakalım...

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın ortamında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 15 HAZİRAN 2017 | Sayı: 511

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncıdır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yıldız Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

Kralı öldüğünde ulusal yas ilan edip bayrakları yarıya indirdiğimiz Suudi Arabistan'la düşman olduk.

**BAYRAĞI TEKRAR
TEPEYE ÇEKELİM Mİ?**

**YOK DİREĞİN
ÜST KISMINI KESİN.
YENİ BOYU BU
OLSUN...**